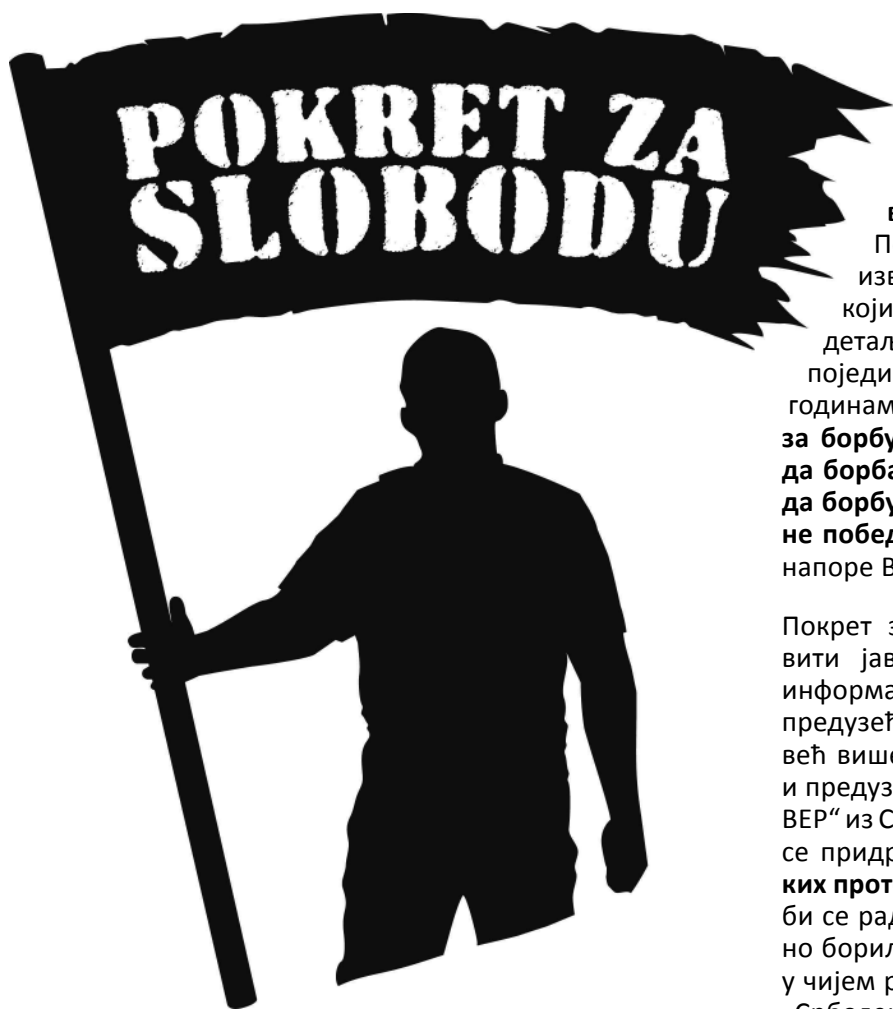

Зашто протестујемо испред Владе Србије

17. априла у 14 часова

континуиран притисак на власт. **Покрет за слободу је за 17. април у 14 часова сазвао протест испред Владе Србије како би показао да неће дозволити да власт преда забраву све криминалне поступке спроведене у приватизацији.** Представници Покрета ће поново доставити Влади Србије извештаје Савета за борбу против корупције који су остали без одговора, а у којима се детаљно описује корупција у приватизацији појединих предузећа на коју радничке групе већ годинама указују. **Предавањем извештаја Савета за борбу против корупције желимо да поручимо да борба Верице Бараћ неће бити заборављена и да борбу са приватизацијом нећемо окончати док не победимо.** Ако је власт годинама била глува на напоре Верице Бараћ, грађани нису.

Покрет за слободу ће током ове недеље доставити јавности и Европској комисији детаљније информације о корупцији у приватизацији предузећа са чијим радницима сарађујемо. Поред већ више пута навођених случајева, међу њима су и предузеће „РС Партнерс ПЕС“ из Сурдулице и „СЕ-ВЕР“ из Суботице. Радници тих предузећа недавно су се придружили **Координационом одбору радничких протеста** који је Покрет за слободу основао како би се радници заједничким снагама и координирано борили за очување предузећа и радних места, а у чијем раду још учествују радници „Југоремедије“, „Срболека“, ИП „Просвете“, итд.

Покрет за слободу је протеклих година пратио велики број штрајкова и протеста радника и малих акционара приватизованих предузећа који су, вођени интересом да заштите своја радна места и имовину, захтевали поштовање закона и уговора у приватизацији. Већина ових предузећа је у међувремену пропала, јер су власти игнорисале аргументе радника и малих акционара, или су их уважавале прекасно. **Даљим извештавањем о појединачним случајевима, као и протестом испред државних институција, желимо да покажемо да је корупција у приватизацији била системска а не појединачна и да одговорност за њу највише носи држава која ју је омогућавала, толерисала и подстицала.** Време је да се исправе неправде почињене приватизацијом, грађани обештете а привреда сачува од даљег урушавања!

У Београду, 9. априла 2012,

ПОКРЕТ ЗА СЛОБОДУ

У члану 17. резолуције Европског парламента, усвојене 29. марта, изражава се **неопходност ревизије приватизација 24 компаније у Србији**, за које Европска комисија сматра да постоје озбиљне сумње у њихову законитост. Како би Србија напредовала у процесу европских интеграција, биће нужно да се представници власти и државних агенција, након дугогодишње корупције и кршења закона у приватизацији, напокон суоче са поражавајућим последицама свог деловања, **исправе нанету неправду, казне одговорне и обештете опљачкане и осиромашене.** Тај рачун неопходно је свести да би се заштитила будућност привреде у Србији и да би се казнили сви они који су је ради личне користи деградирани, наневши тиме огромну штету друштву у целини. **Приоритетни интерес свих оштећених грађана је очување и обнављање производње у предузећима и спречавање дубљег колапса привреде.** Очување и обнављање привреде је суштински циљ који треба да стоји иза свих политичких процеса, па и иза процеса прикључивања Европској унији.

Како би се овај нужни процес исправљања неправде и обнављања производње заиста покренуо, док је још могуће спасти преостала предузећа, потребан је

Априлски извештај Покрета за слободу О приватизацији

Година: 2012.

Влади Србије и институцијама Европске Уније

Чланом 17 Резолуције о процесу европске интеграције Србије број Б7 - 0000/2012, Европски парламент је позвао власти у Србији да провере контраверзне случајеве приватизације двадесет четири компаније за које Европска комисија сматра да постоје озбиљне сумње у погледу незаконитости, и притом посебно истакао пет појединачних случајева: „Сартид“, „Југоремедију“, „Мобтел“, „Ц-маркет“ и АТП „Војводину“. Испуњење овог захтева Европског парламента заиста је од пресудне важности за демократизацију Србије. Низ грубих незаконитости у приватизацији и продаји „Сартида“, „Мобтела“ и „Ц-маркета“ сведочи о разорним размерама политичке корупције у Србији, то јест о немоћи чак и тако утицајних актера као што су немачки и италијански повериоци у стечају „Сартида“, или словеначка компанија „Меркатор“ у приватизацији „Ц-маркета“, да заштите своја права у поступцима пред корумпираним властима у Србији; с друге стране, у случају „Мобтела“ и „Ц-маркета“ смо видели да и домаћи тајкуни, попут Богољуба Карића и Слободана Радуловића, који су своје позиције стекли у време Милошевићевог режима и учврстили их након 2000. године, немају никакву шансу да се заштите од самовоље извршне власти уколико се са њом сукобе. Штавише, у случају „Сартида“ и „Ц-маркета“ показало се да су све државне институције у Србији, било да су под формалном контролом извршне власти или не, заправо продужена рука владајућих политичких структура. Наиме, у стечају „Сартида“, корупционашки договор између министра привреде Александра Влаховића и америчке компаније „УС Стеел“ реализовало је правосуђе, док су тајни картелски споразум о продаји акција „Ц-маркета“, чувени *Меморандум о разумевању*, закључили Мирослав Мишковић, Милан Беко, Слободан Радуловић и Данко Ђунић на иницијативу премијера Војислава Коштунице, а извршилац је била Комисија за хартије од вредности, независно тело које именује и контролише Народна скупштина.

Сваки од наведених случајева такође је показао забрињавајуће стање у медијима у Србији: Продају „Сартида“ пратила је медијска кампања да се ради о губиташу, застарелом и нефункционалном социјалистичком систему, те да је према томе срећа да компанија „Ју-ес Стил“ уопште жели да преузме смедеревску железару по било којој цени. У стварности, „Сартид“ је продат у незаконитом поступку по цени вишеструко нижој од процењене вредно-

сти, а обавезе према превареним повериоцима су плаћене новцем грађана Србије. С друге стране, продају „Ц-маркета“ је пратила националистичка кампања да овај трговински ланац треба да *остане у Србији*, уперена против словеначког „Меркатора“ и других иностраних понуђача. Некад са либералним, некад са националистичким тоновима, медијско извештавање о важним приватизацијама у Србији, са ретким изузецима, најчешће је било у складу са тренутним интересима политичких и привредних центара моћи. Исто се, на жалост, може рећи и за претежни део стручне јавности и организација цивилног друштва. Штавише, без икаквог претеривања може се изнети следећа оцена: да Савет за борбу против корупције током протеклих десет година није детаљно истражио ове и бројне друге случајеве и упознао јавност са својим налазима, власт у Србији би данас без озбиљнијих препрека могла да обмањује грађане да кршења закона у приватизацији није било, и да су захтеви из члана 17 Резолуције Европског парламента неправедни.

Приватизације „Сартида“, „Мобтела“ и „Ц-маркета“ су без сумње заслужили пажњу Европске комисије због економског и стратешког значаја ових предузећа, као и зато што се из њих види да се системска корупција у Србији генерише из самих врхова власти. Преостала два случаја, међутим, издвајају се из сасвим других разлога. У приватизацији зрењанинске фабрике лекова „Југоремедија“ и Аутобуског транспортног предузећа „Војводина“ се, поред власти и тајкуна, као важни актери јављају и оштећени грађани, који се одлучно супротстављају самовољи власти и боре се, како пред институцијама тако и у јавности, за поштовање закона и уговора и против уништавања својих предузећа.

„Југоремедија“

Акцијски фонд Републике Србије је 2002. године продао свој удео од 42% акција у „Југоремедији“ македонском предузећу „Јака 80“, које је у власништву *off-shore* фонда са Кипра и Јовице Стефановића. Стефановић се у том тренутку налазио на Интерполовој потерници због шверца цигарета током деведесетих година. Уговором о продаји акција, Акцијски фонд је омогућио „Јаки 80“ да преко докапитализација постане већински власник „Југоремедије“, без сагласности осталих акционара, чиме су прекршени српски прописи о акционарским друштвима. Притом, Стефановић није инвестирао у модернизацију производње, како је било предвиђено уговором, већ је докапитализацију

Спорне приватизације на које указује ЕУ

- Сартид
- Југоремедија
- АТП Војводина
- Мобтел
- Це маркет
- Лука Београд
- Новости
- Ветеринарски завод Београд
- Керамика из Кањиже
- Шинвоз
- Застава електро
- Трудбеник градња
- Просвета
- Технохемија
- Срболек
- Азотара Панчево
- Национална штедионица
- Извоз шећера у ЕУ
- Продаја пословног простора бившег Завода за обрачун и плаћања
- Концесија за аутопут Хоргош–Пожега
- Постављање оптичких каблова кроз Србију које је поверено предузећу Нуба инвест

Слика: Политика, 10.03.2012.

извршио улагањем сировина из своје македонске фабрике, и то сировина које „Југоремедији“ нису ни биле потребне. Због тога су радници и мали акционари „Југоремедије“ покренули судски поступак за поништење незаконите докапитализације, али и јавне протесте са захтевом да држава раскине уговор о продаји акција. Стефановић је реаговао тако што је августа 2004. године његова приватна војска силом избацила неколико стотина акционара из фабрике, а затим је незаконито отпустио са посла раднике који су учествовали у штрајку. Приликом избацивања акционара из фабрике, Стефановићевим горилама је асистирала јединица Жандармерије, послата из Београда по налогу министра унутрашњих послова Драгана Јочића. Другим речима, док се пред судом водио спор између малих акционара и Јовице Стефановића око докапитализације, Влада је бруталном полицијском акцијом пресудила да фабрика припада Стефановићу, и тиме јасно показала да у Србији постоје две врсте власника: они који уживају заштиту власти чак и када крше закон, и

они који не могу да заштите чак ни она права која им закон гарантује. Током наредне две ипо године, радници и мали акционари „Југоремедије“ су упорном борбом за своју фабрику импресионирали и домаћу и светску јавност. Почетком 2007. године судови у Србији су правоснажно пресудили у корист малих акционара и они су 1. марта 2007. године именовали своју управу у фабрици. До данашњег дана, „Југоремедија“ представља најважнију победу грађана против системске корупције у Србији.

Јовица Стефановић не само да није инвестирао у модернизацију „Југоремедије“, већ ју је задужио до ивице стечаја и довео до прекида производње. Пореска управа му је годинама толерисала неплаћање обавеза према држави, тако да је дуг до 1. марта 2007. године нарастао на сто милиона динара. Међутим, након успостављања нове управе, тадашњи министар финансија Млађан Динкић је наложио Југоремедији да одмах плати сав нагомилани дуг, јер ће је у противном отерати у стечај. Ипак захваљујући напорима радника и акционара, „Југоремедија“ је у кратком року поново успоставила производњу, вратила све Стефановићеве дугове и у наредне две године инвестирала преко десет милиона евра у модернизацију фабрике ради усклађивања производње са европским ГМП стандардима. „Југоремедија“ представља најважнију победу грађана против системске корупције у Србији, што је кључни разлог због ког је управа фабрика од краја 2009. године, након завршетка инвестиције, поново под константним притиском извршне власти у Србији. Наиме, након двогодишњег затишја, у тренутку кад су сва финансијска улагања у грађевинске радове била завршена, а пре него што је „Југоремедији“ одобрен ГМП сертификат, односно пре него што је улагање могло да се реализује кроз повећање вредности акција, Министарство економије је почело да врши притисак на управу фабрике да се акције што пре поново продају. Представници малих акционара „Југоремедије“ су одбили да се акције понуде на продају пре него што се оконча вишемесечни поступак одобрења ГМП сертификата. Убрзо потом, почев од 18. јуна 2010. године, управа, акционари и запослени у „Југоремедији“ су под константном полицијском истрагом покренутом на основу анонимних пријава о наводним злоупотребама приликом реконструкције фабрике. Против истакнутих носилаца пословних активности у „Југоремедији“ до данашњег дана непрестано воде и отварају нове истраге, које не доводе до било каквог открића, али зато стварају веома негативан публицитет и неповерење код банака и пословних партнера „Југоремедије“. Истовремено, Републички фонд за здравствено осигурање смањењем цене „Југоремедијиних“ лекова финансијски исцрпљује фабрику, тако да она више није у стању да отплаћује кредит који је подигла код државних фондова и пословних банака за инвестицију у модернизацију.

АТП „Војводина“

Док је у „Југоремедији“ извршна власт свим средствима штитила купца који није извршио уговорну обавезу да инвестира у модернизацију фабрике, у случају АТП „Војводине“ купац Илија Девић је уложио 30 милиона евра у изградњу нове аутобуске станице, међутим Агенција за приватизацију му је раскинула уговор и одузела и предузеће и инвестицију. Као и мали акционари „Југоремедије“, купац АТП „Војводине“ спада у категорију власника који у Србији не могу да остваре права која им по закону припадају, јер не уживају заштиту власти. Након што је Илија Девић инвестирао у изградњу нове аутобуске станице почела је системска хајка против њега, чији су најважнији актери Град Нови Сад и Агенција за приватизацију. Иако је релевантним актима Града било предвиђено пресељење аутобуске станице, новосадске власти су након изградње објекта измениле планска документа града и онемогућиле пуштање нове станице у рад. Овакво насиље над инвеститором може се објаснити само на два начина – или великом неодговорношћу, или великом корупцијом. Онемогућен да оствари приход из реализоване инвестиције, Девић се врло брзо нашао у ситуацији да не може да плаћа рате за куповину АТП „Војводине“, због чега му је Агенција за приватизацију раскинула уговор и одузела предузеће, не уважавајући проблеме у којима се инвеститор нашао због незаконитог поступања Града Новог Сада. Притом посебно напомињемо да је Агенција приликом одлучивања о раскиду уговора са Девићем потпуно игнорисала чињеницу да је купац извршио уговорну обавезу инвестирања у предузеће. Ова околност је веома важна ако знамо да је уговорна обавеза инвестирања најчешћи предмет спорова и контроверзи. Незнатан је број купаца у приватизацији који су у потпуности извршили ову обавезу на начин предвиђен уговором, а Агенција им је најчешће излазила у сусрет² одобравањем додатних рокова, изменама уговора, па и прихватањем лажних инвестиција (као у случају „Југоремедије“), а исто важи и за друге уговорне обавезе (исплата купопродајне цене, обавезе према запосленима...). У случају Илије Девића, међутим, Агенција је остала потпуно глува за објективне проблеме са којима се купац суочио, односно на чињеницу да је због бахатог и корумпираног поступања Града Новог Сада био онемогућен да послује. Синхронизација у поступању Града Новог Сада и Агенције за приватизацију једноставно бode очи.

Посебно забрињавајући аспект случаја АТП „Војводина“ огледа се у чињеници да је купац у време раскида приватизационог уговора уживао пуну подршку запослених у предузећу, што је Агенција такође игнорисала. Наша организација је протеклих година пратила велики број штрајкова и протеста радника и малих акционара приватизованих предузећа који су, вођени интересом да заштите своја радна места и имовину, захтевали поштовање

Резолуција Европског парламента о процесу европских интеграција Србије, тачка 17.

Европски Парламент скреће пажњу на многобројне пријављене неправилности у процесу приватизације, рехабилитације и јавних набавки, па позива институције које примењују закон да спроведу истраге и прекршиоце приведу правди; позива српске власти да одмах изврше проверу контраверзних случајева приватизације и продаје двадесет четири компаније, за које Европска комисија сматра да постоје озбиљне сумње у погледу законитости, укључујући: „Сартид“, „Југоремедију“, „Мобтел“, „Ц-маркет“ и АТП Војводину, као и да одмах укину ознаку државне тајне са документа који се односе на њихову продају или приватизацију, јер је то у супротности са европским стандардима; скреће пажњу на значај завршетка регистра државне имовине којим би се створило сигурно и предвидиво пословно окружење, обезбедио континуитет реституције (враћања) приватне имовине, али и спречило незаконито отуђење државне имовине због приватних интереса;

закона и уговора у приватизацији. Већина ових предузећа је у међувремену пропала, јер су власти игнорисале аргументе радника и малих акционара, или су их уважавале прекасно. Навешћемо два карактеристична примера.

- Предузеће за производњу електромотора, генератора и трансформатора „Север“ из Суботице приватизовано је 2004. године методом јавног тендера. Овај метод, у ком понуђена цена није једини фактор приликом одлучивања о најбољој понуди, већ се подједнако вреднује и квалитет инвестиционог и социјалног програма, предвиђен је за продају предузећа од посебног значаја, у којима је потрага за добрим власником важнија од приватизационог прихода државног буџета. Међутим, у поступку јавног тендера, „Север“ је продат познатом аустријском шпекуланту Мирку Ковачу. Упркос вишегодишњој борби радника за поштовање закона и уговора, упркос њиховим бројним обраћањима Агенцији за приватизацију и упозорењима да купац гаси делатност предузећа и распродаје имовину, Агенција је толерисала кршење уговора. Из великог броја случајева у којима је дошло до конфликта интереса финансијских шпекуланата,

оријентисаних искључиво на профит, и јавног интереса за очување производње и радних места, „Север“ се нарочито издваја не само због тога што је Агенција игнорисањем гашења основне делатности прекршила закон и уговор, већ и по томе што су запослени у овом предузећу годинама предузимали бројне активности како би заштитили производњу и своја радна места, односно да приморају Агенцију да поштује закон. Испоставило се да у условима системске корупције њихова упорност, доследност, компетентност и веродостојност њихових аргумената једноставно немају никаквог ефекта. Након што је Ковачева матична фирма у Аустрији отишла под стечај, „Север“ се данас бори за поновно успостављање производње. Радници који су се годинама супротстављали пропадању данас су незапослени.

- Радници и мали акционари предузећа за производњу електропроизвода „РС Партнерс ПЕС“ из Сурдулице (некадашњи „Застава ПЕС“) су након вишемесечне борбе успели да докажу да је купац, руски „РС УНИТЕД ПАРТНЕРС ГРОУП“, потпуно обуставио производњу, чиме је прекршио Закон о приватизацији, који га обавезује на континуитет основне делатности предузећа. Испоставило се, наиме, да је „РС УНИТЕД ПАРТНЕРС ГРОУП“ купио некадашњу „Заставу ПЕС“ само због тога што ово предузеће у свом власништву има угоститељске објекте на Власинском језеру и да га основна де-

латност предузећа уопште не занима. Агенција је три године одобравала купцу додатне рокове да успостави производњу у предузећу, али је новембра 2010. године ипак била приморана да раскине уговор. **Оно што је уследило, преседан је чак и у српској приватизационој пракси.** На директан притисак амбасадора Руске федерације у Србији Александра Конузина (што је јавно признао председник општине Сурдулица Новица Тончев), Министарство економије и регионалног развоја је поништило одлуку Агенције о раскиду уговора и вратило „РС УНИТЕД ПАРТНЕРС ГРОУП“ у предузеће, са новим уговором и новим роком за успостављање производње, који се непрестано одлаже све до данашњег дана. Агенција је такође новим уговором омогућила купцу смањење броја запослених, што у пракси заправо значи обрачун са радницима који су били активни у штрајку и протесту против незаконите приватизације. Иако „РС Партнерс ПЕС“ по економском значају не може да се мери са „Сартидом“, или НИС-ом, у политичкој равни ради се о најдрастичнијем од свих јавности познатих случајева у којима су политичке интриге суспендовале закон и јавни интерес. Наиме, док је кршење закона у приватизацији „Сартида“ и НИС-а прошло уз прећутну сагласност радника ових предузећа, који су се понадали да ће и сами имати користи од корупционашких договора власти и страних компанија, у приватизацији „РС Партнерс ПЕС“ радници и мали акционари су се одлучно супротставили безакоњу, и за то били сурово кажњени.

У време када је Агенција одлучивала о раскиду уговора о приватизацији АТП „Војводине“, радници овог предузећа су се окупили испред Владе Србије како би исказали подршку инвеститору. Као и у случају „РС Партнерс ПЕС“, власти су потпуно игнорисале ставове и интересе запослених и малих акционара, било да подржавају инвеститора, или да су против њега. Након раскида уговора, Девић је ушао у оштру јавну борбу како би заштитио своје интересе. Као и у случају „Југоремедије“, отворено супротстављање системској корупцији само је увећало притиске полиције и тужилаштва на Девића.

Мере које Европска унија сада предузима како би се сузбила системска корупција веома су важна подршка напорима грађана Србије да се заштите од самовоље политичке власти и привредних монопола. Међутим, да би се оствариле заједничке тежње грађана Србије и Европске уније, неопходно је да међу њима постоји квалитетна комуникација, за коју постоје две озбиљне препреке. Највећа препрека је, наравно, власт у Србији, јер је она генератор проблема чијем решењу тежимо. Другу велику препреку комуникацији институција ЕУ са јавношћу Србије представљају овдашњи медији.

Јуна прошле године, медији у Србији су пренели информацију да је Европска унија од власти у Србији затражила преиспитивање више од двадесет спорних приватизација, међу којима су и

Народни, нестраначки

ПРОТЕСТ

испред Владе Србије

17. априла у 14 часова

**против уништавања економије,
деиндустријализације,
незапослености, сиромаштва и
безнађа**

**Демократија, слобода и
социјална правда**

Покрет за слободу

„Југоремедија“, „Срболек“, „Застава електро“ и друга предузећа чији радници и мали акционари су својим антикорупцијским напорима протеклих година постали својеврсни симболи грађанског отпора самовољи власти. Дневни лист „Блиц“ је објавио да се на овом списку налази и више предузећа која, самостално или у савезу са другим тајкунима, контролише Милан Беко (између осталих Лука „Београд“, „Ц маркет“ и „Новости“). Иако су представници власти у Србији потврдили ову информацију, предузеће Лука „Београд“ и Милан Беко су повели медијску кампању како би у јавности створили сумњу да захтев из Брисела уопште постоји. Милан Беко је у дневном листу „Политика“ од 1. јула 2011. године чак описао како је лично отишао „право у Европску комисију“ да провери да ли је информација тачна. „Не желим да спомињем ко је од европских званичника присуствовао састанку, али они су се само погледали и рекли: ‘Ко ће од нас двојице да му каже’. Затим су истакли како не захтевају преиспитивање и ревизију приватизација у Србији, нити их интересују појединачни случајеви“. Сам податак да се овај озлоглашени сарадник Слободана Милошевића и бескрупулозни монополиста, човек чије је вишедеценијско деловање у политици и привреди потпуна супротност свему што јавност у Србији жели да перципира као *европско*, састаје са представницима Европске

комисије, у атмосфери која, онако како је описана, делује веома срдечно, озбиљан је удар на и онако крхко поверење грађана Србије у могућност да процеси европских интеграција доведу до слабљења системске корупције у Србији. Ипак, представници ЕУ у Београду нису реаговали на инсинуацију да је Милан Беко у њиховим просторијама радо виђен гост, а српска јавност је остала у недоумици да ли заиста постоји интересовање Европске уније за појединачне случајеве системске корупције. Ова недоумица је разрешена тек марта ове године, усвајањем Резолуције о процесу европске интеграције Србије.

Власт у Србији је ових девет месеци забуне искористила да заташка трагове корупције на које је указао Брисел. О томе најбоље сведочи случај београдске фабрике лекова „Срболек“. Највећи акционар овог предузећа је 2005. године постао Јовица Стефановић, исти онај *контроверзни бизнисмен* који је до 2007. године незаконито управљао „Југоремедијом“. Синдикат и мали акционари „Срболека“ су годинама настојали да спрече пљачку предузећа коју је спроводио Стефановић. Историјат њихове борбе подједнако је динамичан и импресиван као и напори других наведених група радника и малих акционара. Новембра 2010. године изгледало је да је и њихова пожртвованост, као и у случају „Југоремедије“, уродила плодом, јер је, на основу кривичних пријава и доказа које мали акционари „Срболека“ подносе још од 2008. године, Стефановић ухапшен под сумњом да је оштетио „Срболек“ за више од 5 милиона евра. Након хапшења, мали акционари су изабрали нову управу и суочили се са блокираним рачуном, обустављеном производњом и огромним дуговима, као и са чињеницом да „Срболек“ мање дугује другима него што њему дугују повезане фирме Јовице Стефановића. Ипак су успели да покрену производњу и почну са враћањем дугова. У јуну прошле године, када је Европска унија први пут показала интересовање за кршење закона у приватизацији „Срболека“, још увек је постојала шанса да се ово предузеће опорави од погубних

**ПОКРЕТ ЗА
СЛОБОДУ**

последица вишегодишње пљачке. Међутим, истовремено док је у медијима стварана конфузија да ли *писмо из Брисела* уопште постоји, нова управа „Срболека“ је изгубила битку са дуговима које су наследили од Стефановића и предузеће је новембра 2011. године банкротирало. Ипак, запослени и мали акционари настављају борбу да се неправда исправи и да „Срболек“ поново проради, у чему им интересовање Европске уније може бити од пресудне помоћи, као и другим грађанима оштећеним у приватизацији предузећа која смо претходно навели, а која се наводе и у захтевима Европске уније. Сви ови примери јасно говоре да у Србији постоје значајни демократски потенцијали, и да се ти потенцијали не налазе у политичкој власти и међу тајкунима, већ у грађанским отпорима самовољи власти и монополима у привреди.

Ипак, осим дневног листа „Данас“, ни једно значајније јавно гласило у Србији није дало адекватан публицитет ставу Европског парламента о корупцији у приватизацији, који је јасно изражен у члану 17. Резолуције о процесу европске интеграције

Србије број Б7 - 0000/2012.

Сигурни да и сами увиђате да би непосредна и институционализована комуникација институција ЕУ са радницима, власницима и малим акционарима оштећеним у спорним приватизацијама била од велике користи за напредак Србије у европским интеграцијама, **предлажемо да се, као представници цивилног друштва, у праћење напретка Србије укључе и вишегодишњи актери антикорупцијских борби у приватизацији „Југоремедије“, „Срболека“, АТП „Војводине“, „Севера“, „Заставе електро“, „РС Партнерс ПЕС“ и других. Наша организација годинама прати и подржава борбе за права радника и малих акционара у приватизацији, тако да вам стојимо на располагању за посредовање у контакту са конкретним групама, удружењима и синдикатима.**

Миленко Срећковић

Покрет за слободу

Покрет за слободу је независна, нестраначка и самостална радничко-сељачка организација која се залаже за већу социјалну правду, децентрализацију власти и економије, и већи степен грађанске самоуправе. Основана је 2004. године.

Покрет за слободу подржава, организује и повезује борбе радничких и сељачких група на локалном и међународном нивоу.

Главни циљеви наших активности јесу спречавање опште распродаје предузећа и уништавања радних места у Србији, и стварна пољопривредна реформа која би омогућила опстанак села угрожених сиромаштвом.

У оквиру Покрета установљен је Координациони одбор радничких протеста, који је хоризонтално повећао штрајкачке одборе и радничке групе широм Србије, ради заједничког наступања у борби за очување предузећа и радних места. У 2011. години Координациони одбор мења име у Координациони одбор радничких организација.

Покрет је такође и део међународног сељачког покрета, и у сарадњи са бројним међународним групама покушава да се избори за суверенитет прехранбеног система.

У Србији, ми се залажемо за унапређење самоорганизованих пројеката запошљавања, и побољшање услова за оснивање задруга и предузећа за прераду примарних пољопривредних производа.

У наше вишегодишње активности спадају и рад на општем радничко-сељачком умрежавању, и прибављање међународне подршке конкретним локалним борбама.

Покрет за слободу од 2004. ради на алтернативном информисању, раскринкавању система у којем доминирају интереси крупног капитала, и организовању протеста и конференција. Међу нашим публикацијама налазе се књиге *Деиндустријализација и раднички отпор* (2011), *Земља и слобода* (2011), *3 магазин* (објављиван у периоду 2007-2009. године) – часопис за анализу и критику неолиберализма, монополизма, и корпоративног лобија – бројни леци и подлици, који се баве актуелним проблемима, као и велики број текстова који се свакодневно објављују на сајту www.pokret.net.

Чланови Покрета за слободу учествовали су и подржавали бројне протесте, организовали јавна окупљања, и суделовали у повезивању и оформљавању штрајкачких и протестних одбора. Застава електро, Шинвоз, Југоремедија, само су нека од предузећа која је Покрет за слободу подржао, и у чијој је борби против неправедне приватизације учествовао; радници тих предузећа су на различите начине учествовали у раду Координационог одбора радничких протеста.

Заједно са вама ми желимо да се изборимо за будућност у којој ће бити више правде и перспективе, мање незапослености и немаштине, за живот без репресије, уцењивања и бахатости политичких партија. Желимо да оснажимо локалну заједницу и подржимо све пројекте солидарности, у сарадњи са обичним људима који желе да живе слободно, поштујући начела правде и разума. Наша снага је у раду, залагању, посвећености и, пре свега, међусобном поверењу међу припадницима Покрета.

Добродошли!

Више информација о Покрету налази се на интернет адреси: www.pokret.net. Можете нас контактирати на: info@pokret.net и бр. тел: 063/8383882.